

Пет факта за ваксините, които лекарят няма да ви каже

„Единствената безопасна ваксина е тази, която никога не се използва!“

Д-р Джеймс Шанън, Национален здравен институт, САЩ

„Има много доказателства, че ваксините причиняват повече зло, отколкото добро“

Д-р Дж. Антъни Морис, бивш началник на отдел Контрол на ваксините и вирусологичните проучвания към Комисията по храни и лекарства, САЩ

Ваксините са инвазивна медицинска процедура, която според българските и международните закони трябва да се извършва само с нашето изрично информирано съгласие. Последното означава, че трябва да бъдем подробно запознати с евентуалните ползи, съпоставени към възможните рискове и странични реакции. За съжаление все по-често единственото, за което всъщност сме информирани е кога трябва да заведем детето за ваксинация. Ако изразим колебание, то бива отхвърляно с гръмки фрази за огромната полза от имунизациите за цялото човечество, без да се навлиза в обяснения за проблемите, които могат да възникнат в конкретния случай на нашето дете.

В тази връзка искам да представя **пет простички факта**, които според мен е важно да знаете, преди да дадете съгласието си да ваксинират детето ви или вас самите.

1. ВАКСИНИТЕ СЪДЪРЖАТ ТОКСИЧНИ, КАНЦЕРОГЕННИ И БИОЛОГИЧНО ЗАМЪРСЕНИ СЪСТАВКИ.

> Ваксините съдържат токсични съставки и тежки метали.

Между съставките на ваксините има много вещества, които са толкова токсични, че при допир с човешката кожа причиняват изгаряне, при вдишване – натравяне, а отделянето им в околната среда при различни производства, е предмет на стриктен контрол.

Токсичността на формалдехида например, се сравнява с тази на мишата отрова и на циановодорода, макар и действието му да не е толкова бързо. Други впечатляващи съставки са фенолът (също силна отрова), алуминиевите съединения (които са свързани с повишения риск от натравяне с флуорни продукти), тиомерзалът (живачно съединение, което е и доказан невротоксин), 2-феноксетанолът, заместил тиомерзалът в някои ваксини (основна съставка в антифриза и в много разтворители и детергенти) и много други.

> Ваксините съдържат чужди за тялото животински белтъци.

Ваксините (с изключение на генномодифицираните, които носят куп други проблеми) се културират върху тъкани, извлечени от маймунски бъбреци, кучешки и заешки мозъци, кръвта на коне и кравешки фетуси, кокоши ембриони и дори от белодробни клетки на абортирани човешки зародиши. Единственият естествен начин такива продукти да влязат в човешкото тяло е през храносмилателната система. Въпреки това, с ваксините те се вкарват директно в кръвта, което носи риск от тежки странични реакции, включително остър анафилактичен шок и смърт.

2. ИЗВЕСТНИ СА МНОГО СЛУЧАИ НА СЕРИОЗНИ СТРАНИЧНИ ЕФЕКТИ ОТ ВАКСИНИТЕ.

> Ваксините могат да доведат до тежки незабавни странични реакции.

Страничните реакции, които могат да възникнат след ваксиниране, включват: гърчове и епилепсия, перманентно мозъчно увреждане, животозастрашаващи алергични реакции, кръвоизливи в цялото тяло и мозъка и много други тежки състояния, включително смърт.

Списъкът с т.нар. по-леки странични реакции е безкраен. Включва разнообразни проблеми, част от които добре документиран и доказан (оток на мястото на убождането, леки алергични реакции, повишена температура, непрекъснат плач и т.н.), а други – наблюдавани от хиляди родители, но все още невписани в официалните листовки (намален апетит, лошо настроение, влошаване на здравето, чести боледувания и т.н.).

> Ваксините могат да причинят сериозни проблеми след години.

Според множество проучвания децата в днешно време боледуват все по-често и от повече заболявания. Над 40% от децата страдат от хронични проблеми, нещо нечувано във времето преди навлизането на масовите ваксинации. Ваксините се свързват със състояния като астма, екзема, хранителни алергии, хронични ушни инфекции, инсулино-зависим диабет, ревматоиден артрит, аутизъм, улцерозен колит, хиперактивност, рак, множествена склероза и редица други заболявания.

> Всяка отделна ваксина носи допълнителни рискове.

Гореописаните странични реакции са общи за всички ваксини. В допълнение всяка отделна ваксина носи допълнителни рискове, които са свързани конкретно с нейните съставки и приложение. Допълнителни рискове носи също така и комбинирането или едновременното приложение на ваксини срещу различни заболявания – кой може да каже как ще се отрази на крехкия детски организъм изкуственото заразяване с 3, 4, 5 или дори 6 различни заболявания едновременно, което при нормални условия не може да се случи дори теоретично.

3. НЕ Е СИГУРНО, ЧЕ ВАКСИНИТЕ СА ЕФЕКТИВНИ И НЕОБХОДИМИ (на фона на възможните тежки реакции).

> Не е ясно дали ваксините предпазват от инфекциозни заболявания.

Родителите често биват убеждавани, че ваксините осигуряват доживотен имунитет. В действителност обаче се оказва, че за осигуряването на такъв са необходими реимунизации през определен брой години. В допълнение на това, дори и с реимунизациите, в много случаи децата и възрастните нямат защита срещу заболяванията, за които са ваксинирани, въпреки че са били подложени на страничните ефекти от ваксинацията и многобройните реваксинации. Излиза, че с ваксината човек си прави лоша услуга, пропускайки възрастта, в която би преболедувал незабележимо или най-малкото леко съответната болест. Или още по-неприятно – в някои случаи се оказва, че ваксинираните всъщност боледуват по-често и по-тежко.

> Предпазването от някои заболявания може да не е в интерес на детето.

Вече множество изследвания показват, че преболеждането на някои инфекциозни заболявания в детска възраст има своята роля за доброто здравословно състояние на децата. Макар и изследванията в тази насока да са непълни, все повече се прокрадват идеи, че децата, изкарвали детските болести „навреме“, боледуват значително по-рядко от автоимунни и алергични заболявания (като астма и диабет), както и от някои видове рак.

4. ВАКСИНИТЕ НЕ СЕ ТЕСТВАТ СПОРЕД СТАНДАРТИТЕ.

> Проучванията за ваксините се спонсират от фирмите – производители.

По същия начин, както повечето изследвания за тютюнопушенето се спонсират от производителите на цигари, така и фармацевтичните компании организират и плащат повечето проучвания върху сигурността и безопасността на ваксините. Правителствата харчат огромни суми за ваксинационни кампании, фирмите – за рекламни кампании, а пари за независими проучвания няма...

> Ваксините не преминават стандартните тестове.

Златният стандарт при изпитването на нови лекарствени продукти – двойно, слъпо кръстосано плацебо-контролирано проучване – не се използва за ваксините. Напук на всякаква логика и медицински стандарти ваксините по презумпция се приемат за безопасни и ефективни, респективно се счита, че би било неетично някой да се лишава от тях, което автоматично отхвърля възможността да се прилага стандартният начин за проверка на ефективността и безопасността.

Ваксините, повече от всеки друг медикамент, се вкарват в употреба и скоро след това приложението им се прекратява, а действителните причини невинаги излизат наяве.

5. НЕ МОЖЕ ДА СЕ ИМА ПЪЛНО ДОВЕРИЕ НА ЛЕКАРИТЕ ПО ОТНОШЕНИЕ НА ВАКСИНИТЕ.

> Ваксините имат пряко финансово измерение за лекарите.

Здравната каса заплаща на общопрактикуващия лекар определена сума за всяка поставена имунизация и реимунизация (вкл. проба Манту), плюс една сума (за дете от 0 до 7 год.) и друга сума (за дете от 7 до 18 год.) за съпътстващия профилактичен преглед. В големите градове общопрактикуващите лекари имат стотици пациенти и въпросните суми представляват значителна част от месечния им доход. Отделно от това Здравната каса може да наложи санкции на лекаря за недостатъчно ваксинационно покритие, както и да изиска от него участие в допълнителни кампании за осигуряване на нужното покритие. В светлината на тази информация, не е чудно, че повечето лекари избягват да отговарят на неудобни въпроси, измъквайки се с клиширани фрази.

> Лекарите почти никога не съобщават за странични реакции от ваксините.

Има проучвания, според които едва 10% от страничните реакции към ваксините се съобщават официално, при това най-често не от лекарите, а от родителите. В още по-малък процент съобщенията се регистрират като реакция на ваксината, без да бъде намерена „по-основателна“ причина. Така статистиката относно страничните реакции на ваксините (и без друго изкривена поради липсата на независими проучвания) става още по-неточна.

Още о-неприятно следствие е вероятността потърсилите лекарска помощ, поради реакция към ваксина, да бъдат прехвърляни от кабинет на кабинет, без шанс за адекватна и своевременна намеса.

НЯКОИ СЪВЕТИ:

Ако сте объркани и уплашени, бъдете спокойни – не сте сами. **Ваксините и особено тяхното задължително поставяне са изключително спорна тема в световен мащаб.** Не взимайте генерално решение още сега. Винаги може да решите, че това е глупава информация, която е по-добре да не знаете, или обратно – че спирате да ваксинирате, каквото и да става.

Възползвайте се от правото си на информиран избор за всяка имунизация или реимунизация, която предстои да сложат на детето ви (включително и задължителните). Направете това, което зависи от вас, за да проучите всички въпроси, свързани с ваксината, както и със заболяването, от което се смята, че предпазва. Използвайте не само онези официални източници с изтъркани фрази, които и докторът би ви цитирал.

Отложете ваксинацията или реимунизацията до момента, в който сте напълно убедени, че трябва да подложите детето си на тази процедура. Не се поддавайте на заплахи, свързани с изпускането на срокове или други такива. Няма нищо фатално в отлагането на която и да е имунизация или реимунизация, напротив – това може да е само от полза за Вашето дете.

Ако решението, което сте взели за конкретна ваксина или за ваксините като цяло не съвпада с мнението на Вашия лекар и/или с общоприетото мнение, осигурете си подкрепата на друг лекар и/или родители, които споделят възгледите ви.

ИМАЙТЕ ПРЕДВИД СЛЕДНОТО:

В природата не съществува мъртъв вирус. Или леко „замаян“. Всяка човешка клетка извън тялото умира за стотни от секундата. При положение, че всеки вирус е част от клетка, то инфекция по капков или въздушен път (каквато е теорията), никога не би могла да се случи реално.

Тези експерименти са правени още в началото на 20-ти век (White Coat experiments) и са доказали, че теорията е напълно грешна. Но поддържането ѝ като единствена догма, приета от целия медицински свят, набавя необходимата печалба.

Източник: Мрежата

Автор: Неизвестен